

Cinquanta números

No podem deixar de comentar, en aquesta pàgina editorial, el fet que, amb el present número, la nostra revista arriba al nombre de cinquanta. Des de l'octubre-novembre de 1991, s'han escolat prop de catorze anys en què LLENGUA NACIONAL s'ha presentat al públic com a òrgan d'expressió i comunicació de moltíssimes persones preocupades per la llengua catalana en els dos aspectes del seu ús i del seu bon ús.

Com és de suposar, en una sèrie tan llarga hi haurà hagut números més reeixits que altres, articles més interessants o no tant, posicions clarament encertades o poc o molt discutibles. Certament, però, són moltes les veus que s'han sentit i són moltes les qüestions a què els nostres col·laboradors han aportat llum; n'és prova el fet que la nostra revista ja és citada en diversos estudis lingüístics.

Dit això, potser val la pena que aprofitem l'avinentesa per a recordar els nostres propòsits.

En primer lloc, com apuntàvem, ens preocupa l'ús del català, que es troba en un període delicat, per causes que els nostres lectors prou saben i que han quedat reflectides a bastament en les nostres pàgines. Per això convenen revistes com la nostra, que van parlant de l'ús de la nostra llengua, a vegades comparant-lo amb altres casos, bo i criticant tot allò que va contra l'ús de la nostra llengua en qualsevol dels territoris on secularment ha estat conreada i bo i encoratjant totes les iniciatives encaminades a mantenir, recuperar o reforçar tal ús. Les inevitables discrepàncies en els enfocaments sociolingüístics no ens han de fer perdre mai la visió d'aquest objectiu fonamental.

En segon lloc, també recordàvem, ens preocupa el bon ús del català. Precisament LLENGUA NACIONAL va néixer, en part, com a reacció envers la castellanització, la dialectalització i l'empobriment que s'observava en aquell moment en el nostre ús lingüístic i que, malauradament, encara perdura. Per això la nostra tasca, creiem, continua tenint ple sentit. Calen sentinelles que ens alertin contra la supeditació de la nostra llengua a altres, especialment a la que, tenint-la si us plau per força ficada a casa nostra mateix, interfereix l'ús normal del català. També són necessàries veus que posin en guàrdia contra la fragmentació dialectal, la qual, si bé de fet existeix, hauríem de mirar que no cresqués, ans disminuís, ja que sols la unió fa la força. I, encara, hem de vetllar perquè el nostre idioma no s'empobreixi i desfiguri, essent com és un idioma de llarga, noble i rica tradició literària.

Per això, voldríem acabar aquesta nota editorial fent, una vegada més, una crida a tots els catalanoparlants conscients, sigui com a individus, sigui com a integrants d'entitats, grups i altres organismes, a treballar amb seny i fermesa pels objectius expressats, que certament comparteixen. I, atesa la gran responsabilitat que té envers l'ús i el bon ús de la nostra llengua, voldríem fer una crida especial a l'Institut d'Estudis Catalans perquè doni exemple en aquesta actitud de vigilància contra l'embastardiment del nostre idioma, contra la seva fragmentació i contra la seva degradació. Des de les pàgines de LLENGUA NACIONAL s'han ofert sovint estudis i reflexions adreçats a tal fi i que, lamentablement, no han tingut el ressò que esperàvem —o almenys fins ara no s'ha notat— en la nostra màxima autoritat lingüística. Des de l'altura dels nostres cinquanta números, ens permetem —amb tot el respecte i tota la cordialitat— de recordar a la docta institució que existim; és a dir, que existeixen uns catalans preocupats per la llengua de tots i promptes a oferir la seva col·laboració per al bé comú lingüístic i nacional. És demanar massa que siguem tinguts en compte?♦

